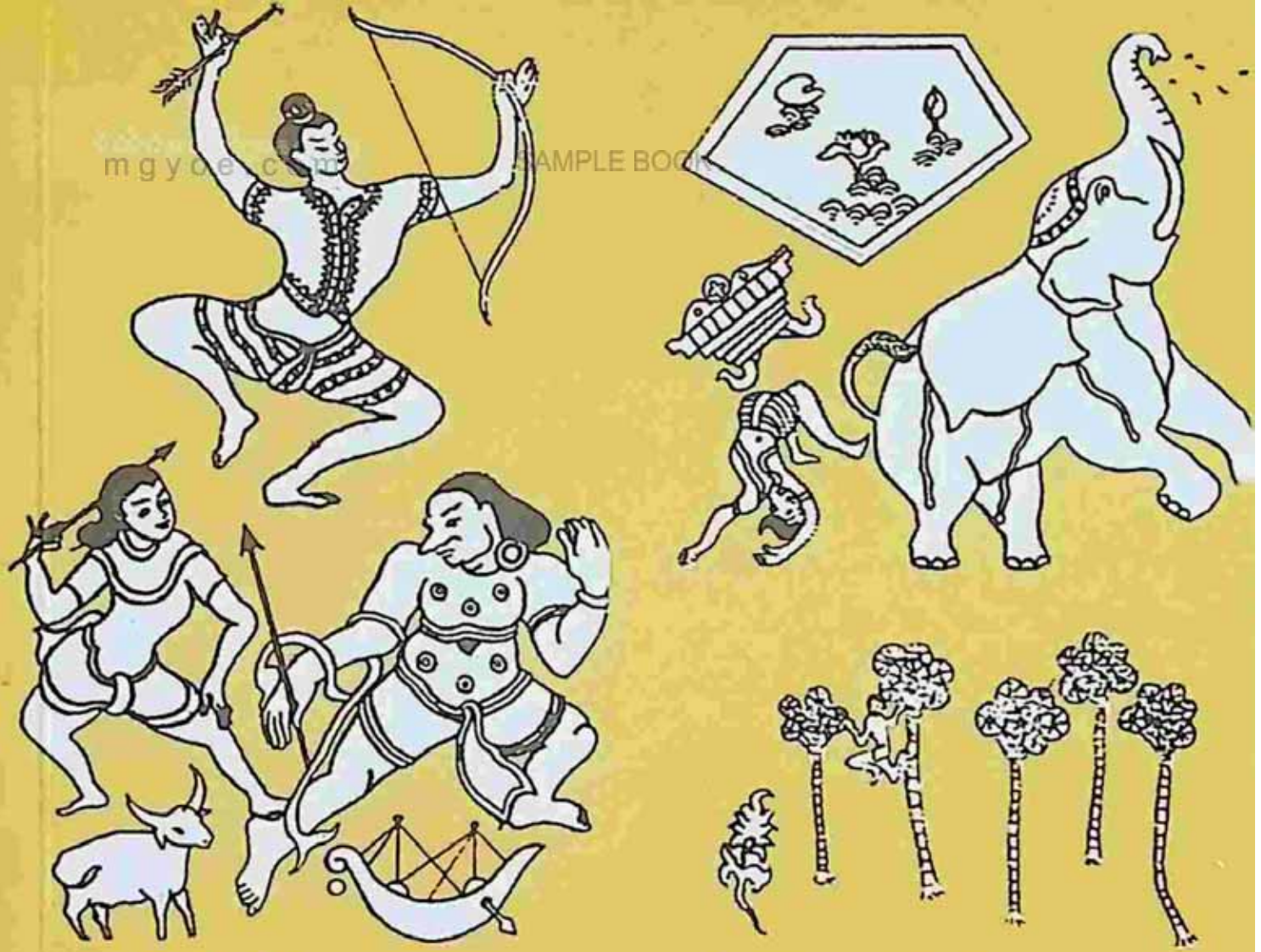

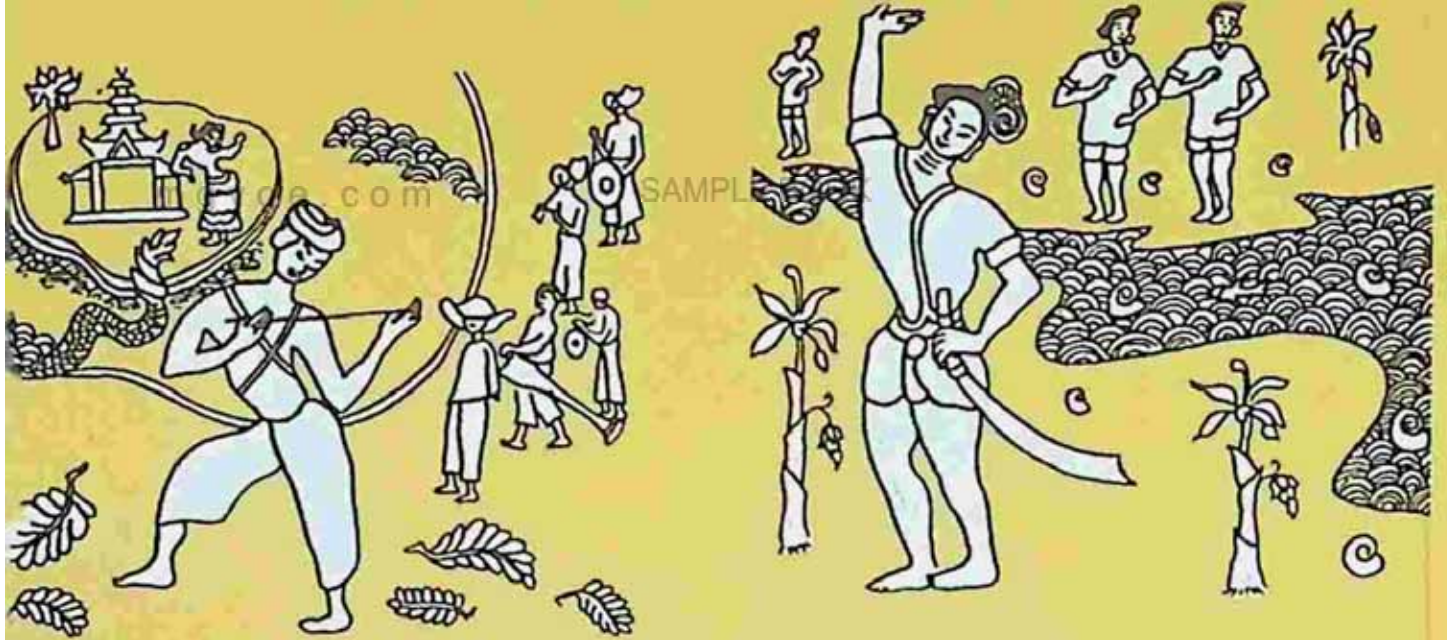
mgyo e c AMPLE BOO

ပြည်ထောင်စုသမိုင်းပုံပြင်များ

ဧကီဂျီ

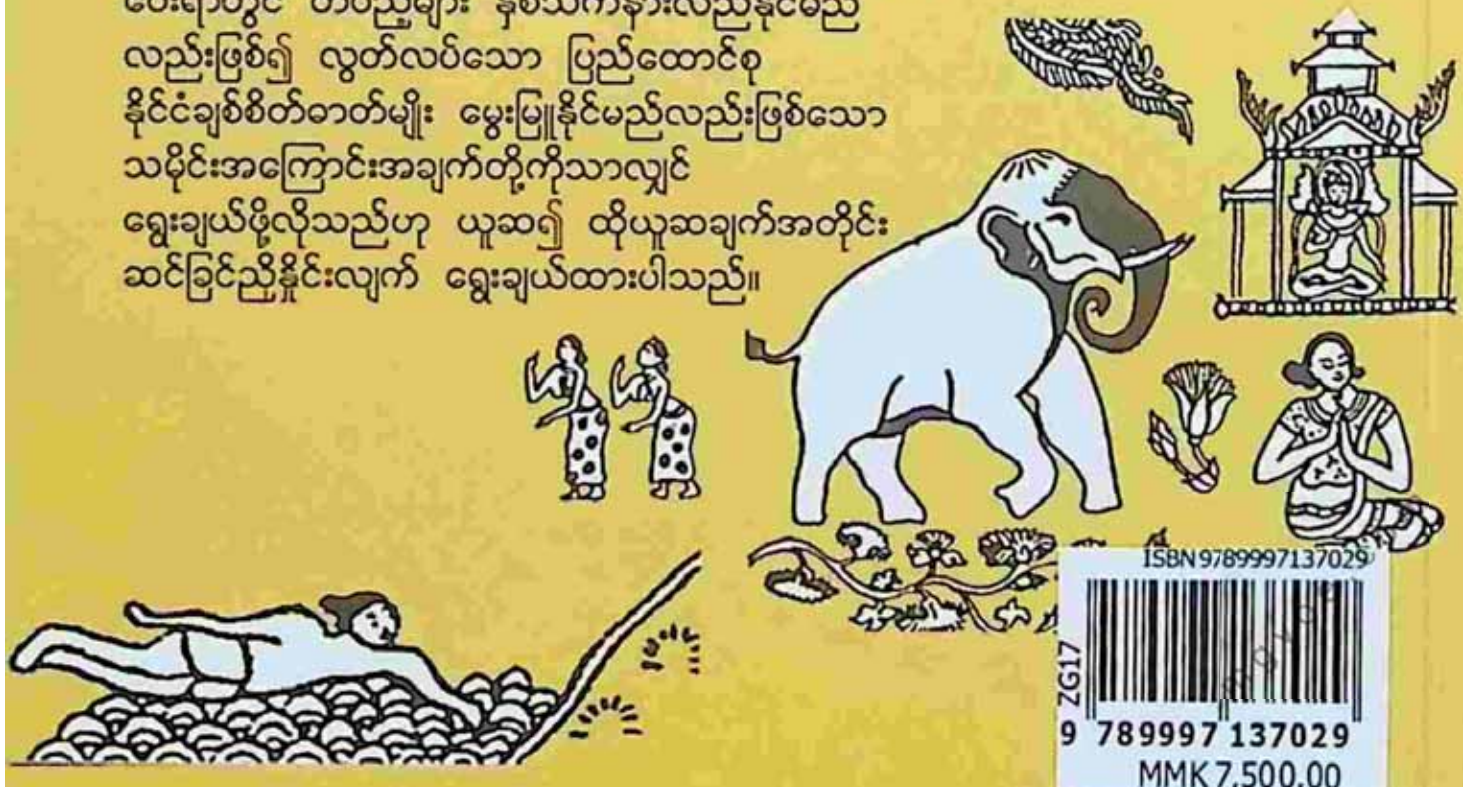

တို့ပြည်ထောင်စုသမိုင်းစာစဉ်၏ ယေဘုယျရည်မှန်းချက်မှာ အတိတ်ခေတ်မှစ၍ မျက်မှောက်ခေတ်အထိ အလျဉ်မပြတ် ထင်ရှားစွာ စီးဆင်းခဲ့သော ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ၏ အဖြစ်အပျက် သမိုင်းအခြေခံကို အဆင့်သုံးဆင့်ထား၍ ပေးရန်ဖြစ်ပါသည်။

ဦးကုလား၏ မဟာရာဇဝင်၊ မှန်နန်းရာဇဝင်၊ ကုန်းဘောင်ဆက် မဟာရာဇဝင်တို့၌လည်းကောင်း၊ အရေးတော်ပုံများ၌ လည်းကောင်း၊ ဘုရားသမိုင်း၊ မြို့သမိုင်း စသော သမိုင်းဟောင်းများ၌လည်းကောင်း၊ ချောင်းမော်ကွန်းတို့၌လည်းကောင်း၊ နှောင်းခေတ်ရေး မြန်မာနိုင်ငံသမိုင်းများ၌လည်းကောင်း၊ ကျောက်စာများ၌လည်းကောင်း၊ နိုင်ငံခြားသားတို့၏ မှတ်တမ်းများ၌ လည်းကောင်း၊ သုတေသနဆောင်းပါးများ၌လည်းကောင်း မြောက်မြားလှစွာသော သမိုင်းအကြောင်းအချက်တို့သည် ရှိလေ၏။

သို့ရာတွင် မူလတန်းတပည့်များအား သမိုင်းအခြေခံကို ပေးရာတွင် တပည့်များ နှစ်သက်နားလည်နိုင်မည် လည်းဖြစ်၍ လွတ်လပ်သော ပြည်ထောင်စု နိုင်ငံချစ်စိတ်ဓာတ်မျိုး မွေးမြူနိုင်မည်လည်းဖြစ်သော သမိုင်းအကြောင်းအချက်တို့ကိုသာလျှင် ရွေးချယ်ဖို့လိုသည်ဟု ယူဆ၍ ထိုယူဆချက်အတိုင်း ဆင်ခြင်ညှိနှိုင်းလျက် ရွေးချယ်ထားပါသည်။

ISBN 9789997137029

9 789997 137029

MMK 7,500.00

ပြည်ထောင်စုသမိုင်းပုံပြင်များ၊ ဇော်ဂျီ
 မျက်နှာပုံးနှင့် အတွင်းသရုပ်ဖော်- ဦးနန်းဝေ
 စာမျက်နှာ ၁၇၅ မျက်နှာ၊ ၁၂.၈ ဝင်တီ x ၁၈.၅ ဝင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။
 ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။
 ၂၀၂၅၊ မေလ၊ နှစ်စောင်တွဲ ပဉ္စမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊
 ၁၉၆၅၊ စာပေပိဟန်ထုတ် ပထမစာစောင်နှင့် ဒုတိယစာစောင်မူများ
 [ပထမအကြိမ်- ၂၀၀၀၊ ၂၀၀၇၊ စာအုပ်ချေး
 ဒုတိယအကြိမ်- ၂၀၁၄၊ သင်းစာပေ
 တတိယအကြိမ်- ၂၀၁၆၊ the key collection
 စတုတ္ထအကြိမ်- ၂၀၂၁၊ the key collection]

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

မာတိကာ

ပထမစာစောင်

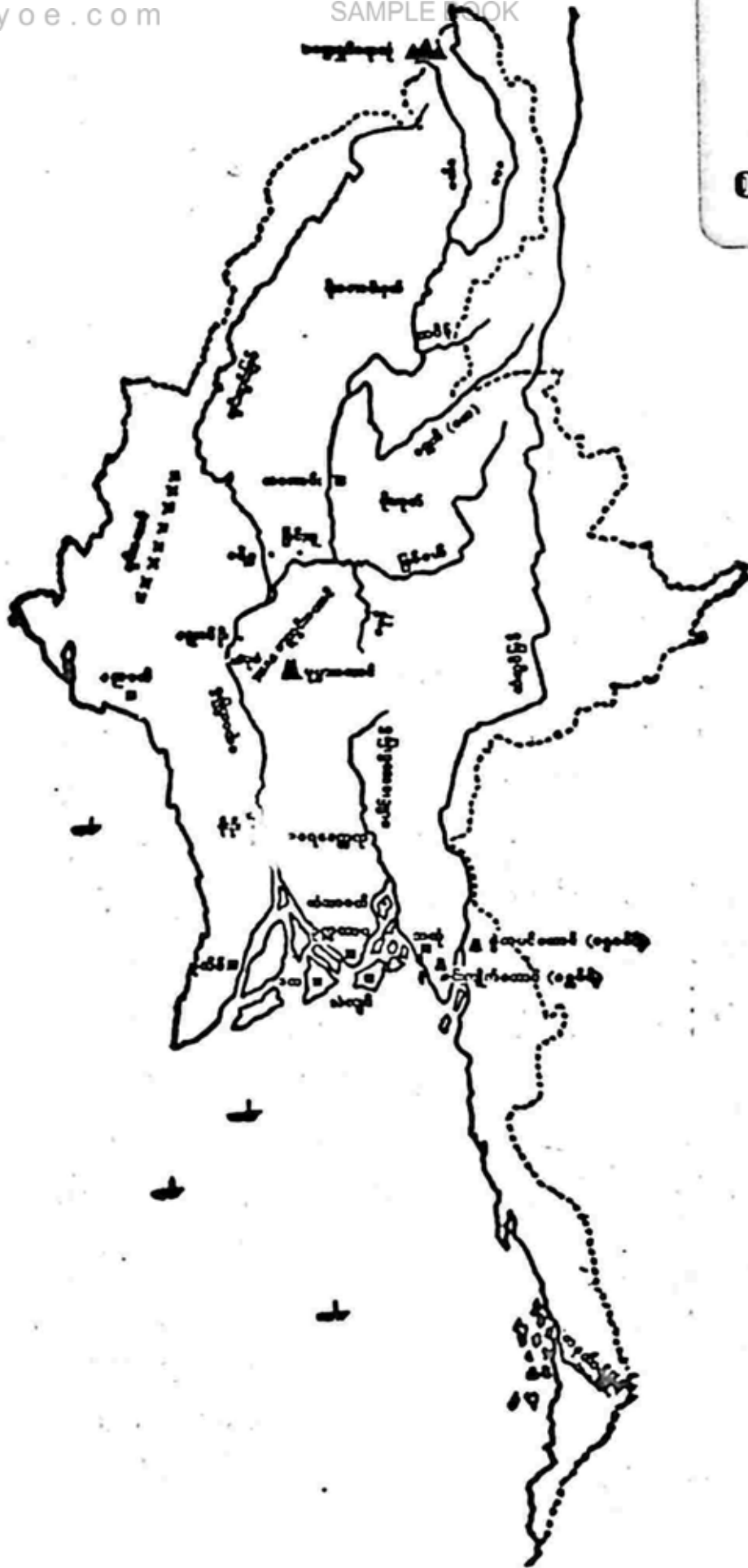
- စာရေးသူ၏ အမှာစာ	၇
၁။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ သထုံပြည်ကို တည်ထောင်ခြင်း	၁၁
၂။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ သထုံပြည်သို့ ဂဝံပတိရဟန္တာ လာ၍ သာသနာပြုခြင်း	၁၆
၃။ ဟံသာဝတီပြည်ကို တည်ထောင်ခြင်း	၁၉
၄။ ဟံသာဝတီပြည်ကိုချစ်သော ကွမ်အပ်သားမင်းသား	၂၄
၅။ လွတ်လပ်စွာယုံကြည်ကိုးကွယ်လိုသော ဘဒ္ဒရဒေဝီ	၃၀
၆။ ဥက္ကလာပပြည်ကို တည်ထောင်ခြင်း	၃၅
၇။ ဧညဝတီ စန္ဒသူရိယမင်း	၃၈
၈။ ကရင်ခေါင်းဆောင် ထို့မဲ့ပါ	၄၁
၉။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသထုံပြည်သို့ ပိဋကတ်ပေစာရောက်လာခြင်း	၄၅

၁၀။	တကောင်းပြည်မှ သရေခေတ္တရာပြည်သို့	၄၉
၁၁။	ဘဝင်မမြင့်သော ငတပါးမင်း	၅၃
၁၂။	မိခင်ကိုမြတ်နိုးသော ရွှေရွက်ဝါရမ်းမင်းသား	၅၇
၁၃။	ဗြဟ္မဒ္ဒရီမင်း၏ သင်္ဘောဆိပ်မြို့	၆၁
၁၄။	ကျောက်နီနှင့် ကျောက်စိမ်း	၆၄
၁၅။	မြန်မာဥနှင့် ချင်းဥ	၆၇
၁၆။	စုံစမ်းတတ်သော ကချင်လုလင်ပျို ခုံထွေး	၇၀
၁၇။	မတရားမှုကိုမကြိုက်၍ တိုက်ဖျက်လိုသော ပျူစောထီး	၇၄
၁၈။	ရက်စက်သော စလေငွေ့မင်း	၇၈
၁၉။	ပြည်သူအများက ချစ်ခင်လိုလားသော ကြောင်းဖြူမင်း	၈၂
၂၀။	အနော်ရထာမင်း၏ သူရဲကောင်းလေးဦး	၈၇

ဒုတိယစာစောင်

-	စာရေးသူ၏ အမှာစာ	၉၁
၂၁။	နိုင်ငံနှင့် လူမျိုး	၉၇
	▶ ဧရာဝတီမြစ်နှင့် ရိုးမတောင်များ	၉၇
	▶ တို့ပြည်ထောင်စုသားများ	၉၈
၂၂။	ပုဂံခေတ်	၁၀၁
	▶ ဉာဏ်ကြီး၍ သတ္တိရှိသော အနော်ရထာမင်းနှင့် ရှင်အရဟံ	၁၀၁

ပထမ
စာစောင်

စာရေးသူ၏ အမှာစာ [ပထမစာစောင်မှ]

တို့ပြည်ထောင်စုသမိုင်း စာစဉ်တွင် မူလတန်းများ အတွက် “ပြည်ထောင်စုသမိုင်းပုံပြင်များ” *၏ ယေဘုယျ ရည်မှန်းချက်မှာ အတိတ်ခေတ်မှ စ၍ မျက်မှောက် ခေတ်အထိ အလျဉ်မပြတ် ထင်ရှားစွာ စီးဆင်းခဲ့သော ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ၏ အဖြစ်အပျက် သမိုင်း အခြေခံကို အဆင့်သုံးဆင့်ထား၍ပေးရန် ဖြစ်ပါသည်။

ဦးကုလား၏ မဟာရာဇဝင်၊ မှန်နန်းရာဇဝင်၊ ကုန်းဘောင်ဆက် မဟာရာဇဝင်တို့၌လည်းကောင်း၊ အရေးတော်ပုံများ၌လည်းကောင်း၊ ဘုရားသမိုင်း၊ မြို့ သမိုင်း စသော သမိုင်းဟောင်းများ၌ လည်းကောင်း၊

* (ခေါ် စာစောင် နှစ်စောင်နှင့် “ပြည်ထောင်စုသမိုင်းမှတ်တိုင်များ” ဟူ၍ စာစောင် သုံးစောင် ပါဝင်ပါသည်။ ထိုစာစောင် သုံးစောင်)

ဧချင်းမော်ကွန်းတို့၌လည်းကောင်း၊ နှောင်းခေတ်ရေး
 မြန်မာနိုင်ငံသမိုင်းများ၌လည်းကောင်း၊ ကျောက်စာ
 များ၌လည်းကောင်း၊ နိုင်ငံခြားသားတို့၏ မှတ်တမ်း
 များ၌လည်းကောင်း၊ သုတေသနဆောင်းပါးများ၌
 လည်းကောင်း မြောက်မြားလှစွာသော သမိုင်း အကြောင်း
 အချက်တို့သည် ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် မူလတန်းတပည့်
 များအား သမိုင်းအခြေခံကိုပေးရာတွင် တပည့်များ နှစ်
 သက်နားလည်နိုင်မည်လည်းဖြစ်၍ လွတ်လပ်သော
 ပြည်ထောင်စုနိုင်ငံချစ် စိတ်ဓာတ်မျိုး မွေးမြူနိုင်မည်
 လည်းဖြစ်သော သမိုင်းအကြောင်းအချက်တို့ကိုသာ
 လျှင် ရွေးချယ်ဖို့လိုသည်ဟု ယူဆ၍ ထိုယူဆချက်
 အတိုင်း ဆင်ခြင်ညှိနှိုင်းလျက် ရွေးချယ်ထားပါသည်။

ပြည်ထောင်စုသမိုင်းပုံပြင်များခေါ် ဤပထမ
 စာစောင်တွင် ခေတ်ဦးခေတ်ဖျားအခါမှ ပုဂံခေတ်
 အနော်ရထာမင်းလက်ထက်အထိ ပေါ်ထွန်း ကျော်
 ကြားခဲ့သော မြို့ပြပြည်ရွာများကိုလည်းကောင်း၊ လူ
 မျိုးစုများကိုလည်းကောင်း၊ ယဉ်ကျေးမှုရောက်လာပုံကို
 လည်းကောင်း၊ မင်းနှင့်တကွ ပြည်သူပြည်သားတို့၏
 အကျိုးအပြစ်အမှုအရာများကိုလည်းကောင်း ပဓာန
 ထား၍ သက်ဆိုင်ရာ သမိုင်းအစဉ်အလာများနှင့် လူကြီး
 သူမတို့၏ အမှတ်အသားများတို့ကို ရွေးထည့်ထားပါ
 သည်။ ရေးပြရာ၌လည်း မူလတန်းတပည့်များ နားဝင်
 နှစ်ခြိုက်အောင် အားထုတ်ရေးသားထားပါသည်။

m ပြည်ထောင်စုသမိုင်းပုံပြင်များ (နှစ်စောင်တွဲ)

၉

ထို့ပြင် သမိုင်းပညာကိုလည်းရ၍ နှစ်သက်ခြင်း
 လည်းဖြစ်စေနိုင်မည့် ရုပ်ပုံများကိုလည်း ထည့်ထားပါ
 သည်။ ရုပ်ပုံများသည် ရှေးခေတ်နှင့် ပုဂံခေတ်မူများကို
 လေ့လာအခြေခံ၍ ရေးသော ရုပ်ပုံများဖြစ်သည်။ ဖတ်
 ပြီးသမျှတို့ကို ပြန်လည်မှတ်မိစိမ့်သောငှာ၊ အရေးကြီး
 သော လေ့ကျင့်ခန်းများကိုလည်း ပေးထားပါသည်။
 သို့ရာတွင် ဆရာများကလည်း ဤစာစောင်၏ ရည်
 ရွယ်ချက်များကို တပည့်များ နားလည်လာအောင်
 မေးခွန်းသစ်များကို ထုတ်ပေးပါဟု မေတ္တာရပ်ခံလိုပါ
 သည်။

'တို့ပြည်ထောင်စုသမိုင်းနှင့် ပြည်ထောင်စုသမိုင်းမှတ်တိုင်များ' စာအုပ်၊ နှစ်တွဲပေါင်း
 ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၂၃၊ စိတ်ကူးချိုချိုမှ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ထားပြီးဖြစ်ပါသည်။

သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ သထုံပြည်ကို တည်ထောင်ခြင်း

ရှေးသရောအခါ ယခုခေတ် သထုံမြို့တည်ရာ ဒေသတွင် သုဘိန္ဒနဂပြည်ဟူ၍ ရှိလေသည်။ ထိုပြည်၌ တိဿရာဇာ အမည် ရှိသော မင်းသည် နန်းစံလျက်ရှိလေသည်။ ထိုမင်း၌ သားတော် နှစ်ပါးရှိလေသည်။ သားတော်အကြီးသည် တိဿကုမာရဖြစ်၍ သားတော်အငယ်သည် သီဟကုမာရဖြစ်လေသည်။ ထိုမင်းသား နှစ်ပါးသည် အလွန် ချစ်ခင်မြတ်နိုးကြသော ညီနောင်ဖြစ်လေ သည်။

အရွယ်ရောက်လတ်သော် နောင်တော် တိဿကုမာရသည် ညီတော် သီဟကုမာရကိုခေါ်၍ ငါသည် ထီးမွေ နန်းမွေကို မဆက် ခံလို။ ရသေ့ ရဟန်းပြု၍ တောတောင်၌ ပျော်မွေ့လို၏ဟု ဆိုလေ သည်။ ထိုအခါ ညီတော် သီဟကုမာရက ညီတော်လည်း ထီးမွေ နန်းမွေကို မဆက်ခံလိုပါ။ နောင်တော်ကဲ့သို့ပင် ရသေ့ရဟန်းပြု၍ တောတောင်၌ ပျော်မွေ့လိုပါ၏ဟု ဆိုလေသည်။

ညီနောင်နှစ်ပါးသည် ထိုသို့ဆို၍ ခမည်းတော် တိဿရာဇာ

မင်းကြီးထံသို့သွား၍ အခွင့်ပန်လေသည်။ ထို့နောက် ညီနောင်နှစ်ပါးသည် ယခုခေတ် ဇင်းကျိုက်တောင်ဟုခေါ်သော ဂစ္ဆဂီရိတောင်သို့ သွားကြလေသည်။ ရောက်သောအခါ ဂစ္ဆဂီရိတောင်၌ ကျောင်းသင်္ခမ်းဆောက်ကာ ရသေ့ရဟန်းတို့ကဲ့သို့ ကျင့်၍နေကြလေသည်။ လပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်လတ်သော် နောင်တော်ရသေ့သည် ညီတော်ရသေ့ကိုခေါ်၍ ငါတို့ညီနောင်သည် ရသေ့ရဟန်းဖြစ်ပြီ။ အတူတကွမနေသင့်။ တခြားစီ ခွဲ၍နေသင့်သည်။ အကြောင်းရှိသောအခါ မီးဖြင့် အချက်ပြ၍ ခေါ်ကြအံ့ဟု ဆိုလေ

ပြည်ထောင်စုသမိုင်းပုံပြင်များ (နှစ်စောင်တွဲ)
သည်။ ထိုအခါ ညီတော်ရသေ့သည် ကောင်းပြီဟုဆို၍ ယခုခေတ်
ဇွဲကပင်တောင်ဟုခေါ်သော ဗန္ဓဝဂီရိတောင်သို့ သွားလေသည်။

ဂစ္ဆဂီရိတောင်နှင့် ဗန္ဓဝဂီရိတောင်တို့သည် အလွန် စိတ်
ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းလေသည်။ ထိုတောင်တို့၏ ခြေရင်းတွင် ပင်
လယ်ရှိလေသည်။

ပင်လယ်ကမ်းတွင် ကျွန်းငယ်အမြောက်အမြား ရှိလေသည်။
ထိုတောင်၊ ထိုကျွန်းများတွင် သစ်သီးပန်းမန် ပေါများ၏။ ကြစုသီး၊
ကြက်မောက်သီး၊ တောင်တလည်းသီးတို့သည် အနံ့အရသာနှင့်
ပြည့်စုံ၏။ သော်ကပန်းများသည် နီဝါဝါအဆင်းရှိ၍ အလွန်လှပ
တင့်တယ်၏။ ထိုကျွန်းသို့ နဂါးမတို့လာ၍ ပျော်ရွှင်စွာ ကစား
လေ့ရှိကြလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဝိဇ္ဇာဇော်ဂျီတို့လည်း လာ၍
ပျော်ရွှင်စွာ ကစားလေ့ရှိကြလေသည်။

အခါတစ်ပါး၌ နောင်တော်ရသေ့သည် ဂစ္ဆဂီရိ တောင်ခြေ
ရင်းသို့ဆင်း၍ ပင်လယ်ကမ်းနား၌ လှည့်ပတ်သွားလာ၏။ ထိုအခါ
ပင်လယ်ကမ်းနား၌ ဖွေးဖွေးဖြူသော ဥနှစ်လုံးကိုမြင်၍ ထိုဥနှစ်လုံး
ကို တောင်ပေါ်ရှိ မိမိ၏ကျောင်းသင်္ခမ်းသို့ ဆောင်ယူလာလေ
သည်။ ထိုဥနှစ်လုံးသည် အလွန်ထူးဆန်းလှသဖြင့် ဗန္ဓဝဂီရိတောင်
၌နေသော ညီတော်ရသေ့ကို မီးဖြင့်အချက်ပြ၍ ခေါ်လေသည်။
ညီတော်ရသေ့ရောက်လာသောအခါ နောင်တော်ရသေ့က ဖွေးဖွေး
ဖြူသော ဤဥနှစ်လုံးကား နဂါးမ၏ ဥများပေတည်း။ ငါတို့
ညီနောင် တစ်လုံးစီယူ၍ စောင့်ရှောက်ကြကုန်အံ့ဟု ဆိုလေသည်။
ညီတော်ရသေ့လည်း ကောင်းပြီဟုဆို၍ ဥတစ်လုံးကိုယူကာ ဗန္ဓဝ
ဂီရိတောင်သို့ ပြန်လေသည်။

ထိုဥနှစ်လုံးသည် ပေါက်ချိန်ရောက်သောအခါ လူ သူငယ် နှစ်ဦး ဖွားမြင်လာကြလေသည်။ ရသေ့ညီနောင်နှစ်ပါးသည် အလွန်တရာအံ့ဩ၍ ထိုလူသူငယ်နှစ်ဦးကို မွေးကျွေးစောင့်ရှောက် ကြလေသည်။ ဆယ်နှစ်မျှ ကြာမြင့်သောအခါ ညီတော်ရသေ့ မွေးကျွေးသော လူသူငယ်သည် သေဆုံးလေသည်။ နောင်တော် ရသေ့ မွေးကျွေးသော လူသူငယ်သာလျှင် ဂစ္ဆဂီရိတောင်၌ ရသေ့ နှင့် အတူနေလေသည်။

နောင်တော်ရသေ့ မွေးကျွေးသော လူသူငယ်သည် အသက် နှစ်ဆယ်အရွယ်သို့ ရောက်လတ်သော် သုဘိန္နနဂရပြည်တွင် တိဿရာဇာမင်းသည် အိုမင်း၍ နတ်ရွာစံလေသည်။ ထိုအခါ မှူးမတ်တို့သည် ရသေ့ညီနောင်နှစ်ပါးထံသို့သွား၍ ခမည်းတော် မင်းကြီး၏ ထီးမွေ နန်းမွေကို ခံယူပါလော့ဟု လျှောက်ကြလေ သည်။ ရသေ့နှစ်ပါးလည်း ငါတို့ကား ရသေ့ရဟန်းများသာတည်း။ ခမည်းတော်မင်းကြီး၏ ထီးမွေနန်းမွေကို မခံယူလိုကြပါ။ ငါတို့ မွေးကျွေးသော ဤလူသူငယ်သည် ဘုန်းကြီးသူဖြစ်သည်။ ဉာဏ် ပညာနှင့် ပြည့်စုံသူလည်းဖြစ်သည်။ ရဲစွမ်းသတ္တိနှင့် ပြည့်စုံသူ လည်း ဖြစ်သည်။ ဤလူသူငယ်ကို ယူ၍နန်းတင်လော့ဟု ဆို၍ လူသူငယ်ကို ပေးလေသည်။ မှူးမတ်တို့လည်း ရွှင်လန်းဝမ်း မြောက်၍ တပည့်တော်တို့သည် ဤလူသူငယ်ကို သုဘိန္နနဂရ ပြည်၌ မင်းမြှောက်ပါအံ့ဟုဆိုပြီးလျှင် နောင်တော်ရသေ့ မွေးကျွေး သော သားကို သုဘိန္နနဂရပြည်သို့ ဆောင်ယူကြလေသည်။

ရောက်လတ်သော် ထိုသားကို နန်းတင်ကြလေသည်။ ရသေ့ ညီနောင်နှစ်ပါး၏ ဘွဲ့တော်နှစ်ခုကို ပေါင်း၍ တိဿဓမ္မသီဟ

ရာဇာဟူသော ဘွဲ့ကိုလည်း အပ်နှင်းလေသည်။ သုဘိန္ဒနဂရပြည်
၏အလယ်၌ ရွှေထွက်သော ချောင်းတစ်ခုရှိသည်ဖြစ်ရာ ထိုချောင်း
ကို အကြောင်းပြု၍ သုဘိန္ဒနဂရပြည်ကိုလည်း သုဝဏ္ဏဘုမ္မိပြည်
ဟု အမည်သစ်ပေးလေသည်။ ထိုအခါမှစ၍ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိပြည်ဟု
တွင်လေသည်။ ယခုအခါ သထုံဟု ခေါ်ကြလေသည်။

သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ သထုံပြည်သို့ ဂဝံပတိရဟန္တာ လာ၍ သာသနာပြုခြင်း

သုဝဏ္ဏဘုမ္မိပြည်၌ တိဿဓမ္မသီဟရာဇာမင်း နန်းစံသော အခါ ဂဝံပတိအမည်ရှိသော ရဟန္တာတစ်ပါးသည် ဂေါတမမြတ်စွာ ဘုရား ပွင့်တော်မူရာဖြစ်သော မဇ္ဈိမဒေသ (ရှေးခေတ်အိန္ဒိယ) မှ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိပြည်သို့ ရောက်လာလေသည်။ ထို့နောက် နန်းတော် သို့ဝင်၍ မြတ်သောနေရာ၌ နေလေသည်။

မင်းကြီးသည် ဂဝံပတိရဟန္တာကို အရှင်မြတ်သည် မည်သည့် အမျိုးအနွယ်ဖြစ်ပါသနည်းဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ ဂဝံပတိ ရဟန္တာက 'မင်းကြီး... အကျွန်ုပ်သည် အခြားမဟုတ်။ ရှေးဘဝက သော် မင်းကြီး၏ ညီတော် ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ ဂစ္ဆဂီရိတောင် ရသေ့ကြီး သည် မင်းကြီးကို မွေးကျွေးစဉ် ဗန္ဓုဂီရိတောင်ရသေ့ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို မွေးကျွေးခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်သေလွန်သော် မဇ္ဈိမဒေသတွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၌ ဖွားမြင်လာ၏။ အရွယ်ရောက်လတ် သော် ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားကို ဖူးတွေ့၍ တရားကို နာရသဖြင့်

ဂဝံပတိ တရားဟောခန်း

ရဟန္တာဖြစ်လေပြီ'ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

ထိုအခါ မင်းကြီးက 'အရှင်မြတ်သည် အဘယ်ကို အလိုရှိ၍ ဤအရပ်သို့ ကြွလာပါသနည်း'ဟု မေးပြန်၏။ ဂဝံပတိရဟန္တာ လည်း 'မင်းကြီး ကျွန်ုပ်အဖို့ မည်သည့်အရာကိုမျှ အလိုမရှိပြီ။ မင်းကြီးသည် ရှေးဘဝက နောင်တော်ဟောင်းဖြစ်ခဲ့ဖူးရာ ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားကို ကျွန်ုပ် နာကြားရသကဲ့သို့ မင်းကြီး လည်း နာကြားစေလို၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ် ရောက်လာခြင်းဖြစ် သည်' ဟုဆို၍ တရားကို ဟောလေသည်။

တိဿဓမ္မသီဟရာဇာမင်းကြီးလည်း ဂဝံပတိရဟန္တာ ဟော
 ပြသော မြတ်စွာဘုရား၏တရားကို နှစ်သက်ကြည်ညိုလာလေ
 ၏။ ထို့နောက် မှူးမတ်ပြည်သူအပေါင်းတို့လည်း ထိုတရားကို
 နာကြပြန်ရာ ထိုသူတို့လည်း ထိုတရားကို နှစ်သက်ကြည်ညိုလာ
 ကြလေ၏။ ထို့ကြောင့် မင်းနှင့်တကွ မှူးမတ်ပြည်သူအပေါင်းတို့
 သည် ဘုရားကို ကိုးကွယ်ပါ၏။ တရားကို ကိုးကွယ်ပါ၏။ သံဃာ
 ကို ကိုးကွယ်ပါ၏ဟု သုံးကြိမ်ရွတ်ဆို၍ သရဏဂုံသုံးပါး၌ တည်
 ကြလေသည်။ ထို့နောက် သူ့အသက်ကို သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်
 ပါ၏။ သူ့ဥစ္စာကို ခိုးယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ၏။ ကာမတို့၌ အမှား
 ကျင့်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ၏။ လိမ်လည်ပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်
 ကြဉ်ပါ၏။ မူးယစ်စေတတ်သော အရက်သေစာ စသည်တို့ကို
 သောက်စားခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ၏ဟု ကတိပေး၍ ငါးပါးသီလ
 မြဲကြလေသည်။

ဟံသာဝတီပြည်ကို တည်ထောင်ခြင်း

သုဝဏ္ဏဘုမ္မိပြည်တွင် တိဿဓမ္မသီဟရာဇာမင်းကြီး နတ်ရွာ
 စံသောအခါ သားတော် သီရိမာသောကမင်း နန်းတက်လေသည်။
 ထိုမင်းတွင် သားတော်နှစ်ပါး ရှိလေသည်။ သားတော်အကြီးသည်
 သမလဖြစ်၍ သားတော်အငယ်သည် ဝိမလဖြစ်လေသည်။ ထို
 သားတော်နှစ်ပါးသည် ရဲရင့်ကြ၏။ စွန့်စားလိုသောစိတ်လည်း
 ရှိကြ၏။

သမလနှင့် ဝိမလတို့ အရွယ်ရောက်လတ်သော် ဂစ္ဆဂီရိ
 တောင်၌ သီတင်းသုံးလျက်နေသော ဘေးတော် ရသေ့သည်
 မြစ်တော်နှစ်ပါးကို ခေါ်၍ ငါ၏မြစ်များသည် ရဲရင့်ခြင်းလည်း
 ရှိကြ၏။ စွန့်စားလိုသောစိတ်လည်း ရှိကြ၏။ ထို့ကြောင့် သင်တို့
 သည် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိပြည်၏ အနောက်ဘက်၌ရှိသော အရပ်များသို့
 သွား၍ တိုင်းသစ်ပြည်သစ် တည်ထောင်ကြလေလော့ဟု ဆိုလေ
 သည်။

ထို့ကြောင့် သမလနှင့် ဝိမလ ညီနောင်နှစ်ပါးသည် ခမည်း

တော် သီရိမာသောကမင်းကြီးထံမှ ရွက်လှေ တစ်ဆယ့်ခုနစ်စင်းကို လည်းကောင်း၊ နောက်လိုက်နောက်ပါ လူ တစ်ရာခုနစ်ဆယ်ကို လည်းကောင်း တောင်း၍ အနောက်ဘက်သို့ ခရီးထွက်ရန် ရွက်လှေများကို ပြင်ကြ၏။ အစာရေစာတို့ကိုလည်း သိုမှီးကြ၏။ အနောက်ဘက်တွင် စစ်တောင်းမြစ်ဝရှိ၏။ ထိုမြစ်ဝတွင် ကျွန်းငယ်အမြောက်အမြားရှိလေသည်။ ထိုကျွန်းငယ်များအနက် နောင်အခါ ဟံသာဝတီပြည် ဖြစ်ထွန်းလာမည်ဖြစ်သော ကျွန်းလည်း ပါဝင်လေသည်။ ထို့ပြင် ထိုကျွန်းငယ်များ၏ အနောက်ဘက်တွင်

သံလျင်ကျွန်း၊ ဥက္ကလာပပြည်တည်ရှိရာ ဒဂုံကျွန်း၊ တွံတေးကုန်း တန်းတည်ရှိရာ ဒလကျွန်းတို့လည်း ပါဝင်ကြလေသည်။

သမလနှင့် ဝိမလ ညီနောင်နှစ်ပါးသည် ဘေးတော် ရသေ့ကြီးနှင့် ခမည်းတော်၊ မယ်တော်တို့ကို ကန်တော့၍ နောက်လိုက် နောက်ပါ လူတစ်ရာခုနစ်ဆယ်နှင့် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိပြည်မှ ခွာကြလေ၏။ လမ်းခရီးတွင် ကျွန်းသစ်များသို့ ရောက်သည့်အခါတိုင်း ညီနောင်နှစ်ပါးသည် ထိုကျွန်းသားများ၏ ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း၊ ပူဇော်ခြင်းတို့ကို ခံယူကြရလေသည်။ နှစ်နှစ်ခန့်ကြာမြင့်သော် ကျွန်းငယ်တစ်ခုသို့ ရောက်ကြလေ၏။

ထိုကျွန်းငယ်ကို အဝေးမှ လှမ်းမျှော်၍ကြည့်သောအခါ ညီနောင်နှစ်ပါးသည် ထူးခြားသော အခြင်းအရာကို မြင်ကြလေသည်။ ထိုအခြင်းအရာကား အခြားမဟုတ်။ နှစ်ပင်တိုင်ရွက် သဘောနှင့် ထိုသဘော၌ လိုက်ပါလာကြသော တိုင်းတစ်ပါးသားတို့ ဖြစ်ကြလေသည်။ တိုင်းတစ်ပါးသားများသည် ပေါင်းထုပ်များကို ဆောင်းဆင်ကြသည်။ အချို့မှာ ရှည်လျားသော မုတ်ဆိတ်ဆံများ ရှိကြလေသည်။ ထိုသူတို့သည် အန္တရတိုင်းသားများပေတည်း။

အန္တရသဘောမှူးသည် ထိုကျွန်းငယ်ရှိ ကျွန်းသား အကြီးအမှူးနှင့် အငြင်းအခုံဖြစ်ပွားလျက်ရှိလေသည်။ အန္တရသဘောမှူးက ငါတို့၏ ဘေးလောင်းတော်မင်းများသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ကိုးဆယ်လောက်ကပင် ဤကျွန်း၌ အလျား တစ်ဆယ့်ငါးတောင်ရှိ၍ လုံးပတ် ခုနစ်ထွာရှိသော သံတိုင်ကိုစိုက်၍ မှတ်သားခဲ့ဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုကျွန်းငယ်ကို ငါတို့၏မင်းကသာ ပိုင်

သည်ဟု ဆို၏။ ကျွန်းသားအကြီးအမှူးကလည်း ဤကျွန်းငယ် သည် ငါတို့၏ ရာမညတိုင်းနိုင်ငံသာဖြစ်သည်ဟု ကန့်ကွက်လေ ၏။

ထိုအခိုက်တွင် သမလနှင့် ဝိမလတို့သည် နောက်လိုက် နောက်ပါ လူတစ်ရာ့ခုနစ်ဆယ်နှင့် ကျွန်းငယ်သို့ ရောက်လာ၍ အသင်တို့သည် တိုင်းတစ်ပါးသားများသာ ဖြစ်သည်။ ဤကျွန်း ငယ်၌ အသင်တို့က ကျူးလွန်၍ သံတိုင်စိုက်မှတ်သင့်သည် မဟုတ်ချေ။ စိုက်မှတ်သည် မှန်စေကာမူ ငါတို့ ရာမညတိုင်းနိုင်ငံ အတွင်း၌ဖြစ်သောကြောင့် ဤကျွန်းငယ်ကို အသင်တို့ မပိုင်ထိုက် ဟု ဆိုကြလေ၏။

ထိုအခါ သက်ကြီးတစ်ဦးသည် သမလနှင့် ဝိမလတို့ထံသို့ လာ၍ ဤကျွန်းငယ်၌ အန္တရမင်းက မှတ်သားခြင်းမပြုမီကပင် ကြေးလင်ပန်းကိုးချပ်၊ သံတံစဉ် ကိုးစင်း၊ ပဲနောက် ကိုးတင်းတို့ကို မြှုပ်နှံ၍ မှတ်သားပြီးဖြစ်ပါသည်။ တူးဖော်၍ကြည့်ပါက မှန်ကန် သည်ကို သိနိုင်ပါသည်။ အန္တရသဘောမှူးအား ဤသို့ပြောပါလေ လော့ဟု ဆိုလာလေသည်။

သမလနှင့် ဝိမလတို့လည်း သက်ကြီးက ဆိုလာသည့် အတိုင်း အန္တရသဘောမှူးအား ပြောလေ၏။ အန္တရသဘောမှူး လည်း သဘောတူ၍ တူးဖော်ကြရာ အန္တရမင်း၏သံတိုင်က အထက်၊ ကြေးလင်ပန်းကိုးချပ်၊ သံတံစဉ်ကိုးစင်း၊ ပဲနောက် ကိုးတင်းက အောက် မြှုပ်နှံတည်ရှိနေသည်ကို တွေ့ကြရလေ၏။ အန္တရသဘောမှူးလည်း မှန်ပေသည်ဟုဆိုလျက် အထည်အလိပ် ပိတ်ကောင်းခါသာ ရွှေငွေရတနာတို့ကို ပေး၍ အန္တရတိုင်းသို့

ပြန်လေသည်။

အန္တရသဘော့မှူး ပြန်သောအခါ ကျွန်းသားတို့သည် သမလနှင့် ဝိမလအား ကျွန်းငယ်ကို အပ်နှင်းလေသည်။ ညီနောင် နှစ်ပါးလည်း ထိုကျွန်းငယ်၌ ဟံသာဝတီပြည်ကို တည်ထောင်လေသည်။ သမလမင်းသည် ဤပြည်၌ ထီးနန်းဆောက်၍ မင်းပြုလေသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာမြင့်သော် ထိုကျွန်းငယ်ပတ်လည်၌ နန်းမြေများတက်လာရာ၊ ကုန်းပြင်နှင့် ဆက်စပ်မိလေသည်။ ထို့နောက် မြို့နေရာလည်း ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရာ ယခုခေတ် ပဲခူးမြို့ရှိရာသို့ ရောက်လာလေသည်။

ဟံသာဝတီပြည်ကိုချစ်သော ကွမ်အပ်သား မင်းသား

သမလမင်းသည် ဟံသာဝတီပြည်၌ နန်းစံသောအခါ ညီတော် ဝိမလမင်းသားကို အိမ်ရှေ့အရာ၌ ထားလေသည်။ အခါ တစ်ပါး၌ သမလမင်းသည် ဟံသာဝတီပြည် ကျေးလက်ဒေသသို့ ထွက်၍ လှည့်လည်ကြည့်ရှုရာ ရွှေဖရုံ၊ ကျောက်ဖရုံ၊ သခွားတို့ကို စိုက်သော ယာခင်းတစ်ခုသို့ ရောက်လေ၏။

ယာခင်းတွင် သမလမင်းသည် ယာရှင်၏ သမီးကို မြင်လေ သည်။ ယာရှင်၏သမီးသည် အလွန်လှပတင့်တယ်သော အမျိုး သမီးဖြစ်လေသည်။ သမလမင်းသည် ထိုအမျိုးသမီးကို မိဖုရား မြှောက်လိုသဖြင့် ယာရှင်ထံမှ တောင်းလေ၏။ အမျိုးသမီးသည် ရှက်ကြောက်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် ရှောင်ရှားပုန်းအောင်း၍ နေလေ သည်။ သို့ရာတွင် ယာခင်း၌ ရှာဖွေကြသောအခါ အသီးအပွင့်နှင့် ပြည့်စုံသော ရွှေဖရုံချုံအတွင်း၌ အမျိုးသမီးကိုတွေ့ကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုအမျိုးသမီးကို ရွှေဖရုံမယ်ဟု ခေါ်ကြလေ၏။

သမလမင်းသည် ရွှေဖရုံမယ်ကို ဟံသာဝတီ ရွှေထီးရွှေနန်း သို့ဆောင်ယူ၍ မိဖုရားမြှောက်လေသည်။ ဆယ်နှစ်မျှ ကြာမြင့် သောအခါ ရွှေဖရုံမယ်မိဖုရားတွင် သားငယ်တစ်ပါး ဖွားမြင်လေ ၏။ သားငယ်ဖွားမြင်ပြီး၍ ငါးလမျှကြာသောအခါ သမလမင်း သည် နတ်ရွာစံလေ၏။

ထိုအခါ အိမ်ရှေ့မင်းဖြစ်သော ညီတော် ဝိမလသည် ဟံသာ ဝတီထီးနန်းကို ဆက်ခံ၍ မင်းပြုလေ၏။ မရီးတော် ရွှေဖရုံမယ်ကို လည်း မိဖုရားမြှောက်လေ၏။ သို့ရာတွင် ဝိမလမင်းသည်

ပြည်ရေးပြည်ရာ ရှုပ်ထွေးလာမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် တူတော် မင်းသားငယ်ကို နယ်စွန့်နယ်ဖျား၌ စွန့်ပစ်ရမည်ဟု အမိန့်ပေးလေ သည်။

အစောင့်အကြပ်ဖြစ်ကြသော အမတ်တို့သည် မင်းသားငယ် ကိုယူ၍ ပေါင်းလောင်းမြစ်၏ အရှေ့ဘက်ဒေသရှိ ကွမ်အပ်သား ရွာသို့ ရောက်လာကြလေသည်။ ထိုရွာအနီးတွင် နန်းကလိုင်း အမည်ရှိသော ကရင်အမယ်အို၏ ကျွဲခြံရှိလေသည်။ အမတ်တို့ သည် ည၌အချိန်ရောက်သောအခါ မင်းသားငယ်အား ကောင်းစွာ ထုပ်၍ နန်းကလိုင်း၏ ကျွဲခြံအတွင်းထားခဲ့၍ ပြန်ကြလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ မိုးသောက်၍ နန်းကလိုင်းသည် ကျွဲများကို ခြံမှထုတ်ရန်လာသောအခါ ကျွဲအထွက်အဝင်လမ်းတွင် မင်းသား ငယ်ကို တွေ့လေသည်။ နန်းကလိုင်းသည် မင်းသားငယ်ကို မင်းသားငယ်ဟူ၍မသိ။ သို့ရာတွင် မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကလေးသူငယ်ကို ချစ်သနား၍ ကောက်ယူမွေးစားလေသည်။

မင်းသားငယ်သည် ကြီးပြင်းလာသောအခါ နန်းကလိုင်းကို အမိရင်းထင်မှတ်၍ အမိရင်းကို လုပ်ကျွေးပြုစုသကဲ့သို့ လုပ်ကျွေး ပြုစုလေသည်။ မင်းသားငယ်သည် ခွန်အားကြီးသူဖြစ်သဖြင့် ကျွဲ များကို ကိုက်ဖမ်းတတ်သော ကျား၊ ကျားသစ်တို့ကို သတ်ပုတ် နိုင်သည်။ ဆင် မြင်းတို့ကို ချစ်ခင်သူဖြစ်သဖြင့် ဆင်စီး မြင်းစီး ကျင်လည်လေသည်။ ဓား၊ လှံ၊ လေးမြားတို့ကို အမြဲကိုင်ဆောင် သူဖြစ်သဖြင့် ဓားရေး၊ လှံရေး၊ လေးမြားအရေး၌ ကျွမ်းကျင်လေ သည်။

အခါတစ်ပါး၌ ဟံသာဝတီသင်္ဘောဆိပ်သို့ အန္တရတိုင်းမှပင်

ရွက်သင်္ဘောတစ်စင်းရောက်လာပြန်၏။ ထိုရွက်သင်္ဘောတွင် အန္တရသူရဲကောင်းနှင့်တကွ အန္တရစစ်သည်တို့ ပါလာကြလေသည်။ အန္တရသင်္ဘောမှူးသည် ဝိမလမင်းထံသို့ ငါတို့၌ပါသော အန္တရသူရဲကောင်းကို ဖက်ပြိုင်၍သတ်နိုင်လျှင် သတ်၊ မသတ်နိုင်ခဲ့သော် ဟံသာဝတီပြည်ကို ငါတို့၏လက်သို့ အပ်ရမည်ဟု တမန်လွှတ်၍ အကြောင်းကြားလေသည်။ အန္တရသူရဲကောင်းကိုလည်း သင်္ဘောဦး၌နေစေ၍ ဟံသာဝတီပြည်သားတို့အား ပြလေသည်။

အန္တရသူရဲကောင်းသည် အရပ်ခုနစ်တောင် မြင့်လေသည်။ ခွန်အားဗလလည်း ကြီးလေသည်။ ဘီလူးကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ်လည်း ကောင်းလေသည်။ ဟံသာဝတီပြည်သားတို့သည် အန္တရသူရဲကောင်းကို မြင်ကြသောအခါ ထိတ်လန့်ကြကုန်၏။ ဝိမလမင်းသည် အန္တရသင်္ဘောမှူး၏စကားကို ကြားသိသောအခါ မိမိ၏ စစ်သည်ဗိုလ်ပါစု၌ သူရဲကောင်းကို ရှာလေသည်။ သို့ရာတွင် အန္တရသူရဲကောင်းကို ဖက်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နိုင်မည့်သူကို မတွေ့ချေ။ တစ်ဖန် ဟံသာဝတီပြည်အတွင်း၌ ရှာပြန်လေသည်။ သို့ရာတွင် မတွေ့ချေ။ တစ်ဖန် ဟံသာဝတီကျေးလက်၌ ရှာစေပြန်လေသည်။ ထို့ကြောင့် မင်းချင်းတို့သည် ဟံသာဝတီကျေးလက်သို့ အနံ့သွား၍ ရှာရာ တစ်နေ့သောအခါ ကွမ်အပ်သားရွာသို့ ရောက်လေသည်။

မင်းချင်းတို့သည် ကျွဲများကို ထိန်းကျောင်းနေသော မင်းသားငယ်ကို မြင်သောအခါ ဤယောက်ျားပျိုသည် လှပတင့်တယ်ခြင်းလည်း ရှိ၏။ ရဲရင့်သော မျက်နှာလည်းရှိ၏။ ဖျတ်လတ်သော အမူအရာလည်းရှိ၏ဟု အောက်မေ့၍ ဤသို့ မေးကြလေသည်။ အို... လုလင်ပျို ငါတို့၏ အရှင်ဖြစ်သော ဟံသာဝတီမင်းထံသို့

အန္တရတိုင်းသား သူရဲကောင်းတစ်ဦးသည် စစ်ထိုးရန် ရောက်လာသည်။ ထိုသူရဲကောင်းကို ဖက်ပြိုင် တိုက်ခိုက်နိုင်မည့်သူသည် ဟံသာဝတီပြည်၌ မရှိပြီ။ လုလင်ပျိုသည် ထိုသူရဲကောင်းကို ဖက်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နိုင်သော် ဆုလာဘ်များစွာ ရမည်ဆိုလေသည်။

ထိုအခါ မင်းသားငယ်က အစ်ကိုတို့ အကျွန်ုပ်သည် ထိုသူရဲကောင်းကို ဖက်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ပါမည်။ သို့ရာတွင် အကျွန်ုပ်သည် ဆုလာဘ်ကိုကား အလိုမရှိပါ။ အကျွန်ုပ်သည် ဟံသာဝတီပြည်ကို ကြည့်လို၍ ဟံသာဝတီပြည်၏ ရန်သူကိုသာ သုတ်သင်ရှင်းလင်းပေးလိုပါသည်။ အကျွန်ုပ်ကို ဆောင်ယူပါလော့ဟု ဆိုလေသည်။ ထို့နောက် မင်းသားငယ်သည် မိခင် နန်းကလိုင်းထံ၌ အခွင့်ပန်၍ မိခင် နန်းကလိုင်းကို ကန်တော့ပြီးနောက် မင်းချင်းတို့နှင့်အတူ ဟံသာဝတီပြည်သို့ သွားလေသည်။

ဟံသာဝတီပြည်သို့ ရောက်သောအခါ ဝိမလမင်းထံသို့ဝင်၍ အရှင်မင်းမြတ်၊ အရှင်မင်းမြတ်၏ ရန်သူကို ကျွန်တော် တိုက်ပါမည်ဟု လျှောက်လေသည်။ ဝိမလမင်းလည်း ဝမ်းမြောက်၍ အသွားထက်လှစွာသော လှံကို ပေးအပ်လေသည်။ စစ်ထိုးမည့်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ ဝိမလမင်းနှင့် ရွှေဖရုံမယ်မိဖုရားတို့သည် မှူးမတ်ပြည်သူအပေါင်းနှင့်တကွ ဟံသာဝတီဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်လာကြလေသည်။ မင်းသားငယ်လည်း အန္တရသူရဲကောင်းကို စောင့်မျှော်လျက်နေလေသည်။ အရပ် ခုနစ်တောင်မြင့်၍ ဘီလူးကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အန္တရသူရဲကောင်းသည် ကြီးလှစွာသော လှံကို ဆွဲကိုင်လျက် မင်းသားငယ်ဆီသို့ ရဲရင့်စွာလာ၍ လှံဖြင့် ထိုးသတ်လေ၏။ မင်းသားငယ်သည် ဖျတ်လတ်

လျင်မြန်စွာရှောင်၍ ဖျတ်လတ်လျင်မြန်စွာ အန္တရသူရဲကောင်းကို လုံဖြင့် ထိုးလေ၏။ အန္တရသူရဲကောင်းသည် မရှောင်နိုင်သဖြင့် ထိုနေရာ၌ပင်လဲ၍ အသက်ဆုံးလေသည်။

အန္တရသဘောမှာသည် ထိုအခြင်းအရာကို မြင်သောအခါ မိမိ၏သဘောကို ဆိပ်ကမ်းမှခွာ၍ ပြေးလေ၏။ မင်းနှင့်မိဖုရားတို့ သည် မင်းသားငယ်အား ဆုလာဘ်ပေးလိုသဖြင့် ရှေ့တော်သို့ ခေါ်ကြလေသည်။ မင်းသားငယ်ကို နီးနီးကပ်ကပ်မြင်သောအခါ ဝိမလမင်းသည် နောင်တော် သမလမင်း၏ ရုပ်လက္ခဏာသွင်ပြင် ကို သတိရ အောက်မေ့လာ၏။ ရွှေဖရုံမယ် မိဖုရားသည်လည်း မိမိ စွန့်ပစ်ခဲ့သော သားငယ်ကို လွမ်းဆွတ်ခြင်းဖြစ်လာလေသည်။

ထို့ကြောင့် မင်းနှင့် မိဖုရားတို့သည် မင်းသားငယ်၏ အကြောင်းစုံကို မေးမြန်းကြလေသည်။ နန်းကလိုင်းကိုလည်း ခေါ်၍စုံစမ်းရာ သမလမင်း၏သားတော်ဖြစ်ကြောင်းကို သိလာကြ လေသည်။ ထိုအခါမှစ၍ ဝိမလမင်းသည် မင်းသားငယ်ကို ငါ၏ တူတော်ပေတကားဟုဆို၍ အိမ်ရှေ့မင်းအရာကို ပေးလေသည်။ ရွှေဖရုံမယ် မိဖုရားသည်လည်း မိမိ၏သားကို ပြန်တွေ့ရသဖြင့် အတိုင်းမသိ ဝမ်းမြောက်၍ နန်းကလိုင်းအား ဆုလာဘ်များစွာ ပေးလေသည်။ မင်းသားငယ်အား ကွမ်အပ်သားရွာကို အကြောင်း ပြု၍ ကွမ်အပ်သားမင်းသားဟု ခေါ်ကြလေသည်။

လွတ်လပ်စွာ ယုံကြည်ကိုးကွယ်လိုသော ဘဒ္ဒရဒေဝီ

တစ်ရံရောအခါ ဟံသာဝတီ ပဲခူးပြည်၌ တိဿရာဇာမင်း
နန်းစံလျက်ရှိလေသည်။ ထိုမင်းသည် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊
ရတနာသုံးပါးကို မယုံကြည် မကိုးကွယ်သော မင်းဖြစ်လေသည်။
ထိုမျှသာမက သူတစ်ပါးအားလည်း ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊
ရတနာသုံးပါးကို မယုံကြည်ရ၊ မကိုးကွယ်ရဟု အာဏာဖြင့်
တားမြစ်သော မင်းလည်းဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ပဲခူးပြည်တွင်
ရတနာသုံးပါးကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်ကြသောသူတို့သည် ရတနာ
သုံးပါးကို ယုံကြည်သော်လည်း ထိုမင်းကို ကြောက်ရွံ့ကြသဖြင့်
မကိုးကွယ်ဝံ့ဘဲ နေကြရလေသည်။

ထိုအခါကသော် ပဲခူးပြည်တွင် ဘဒ္ဒရဒေဝီ အမည်ရှိသော
အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရှိလေသည်။ ထိုအမျိုးသမီးသည် ငယ်စဉ်အခါမှ
စ၍ ရတနာသုံးပါးကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်သူဖြစ်လေသည်။ ကျောင်း
ကန်ဘုရားများသို့ မိဘဆွေဉာတကာတို့နှင့်အတူ သွား၍ ရှိခိုး

ပူဇော်သောသူလည်း ဖြစ်လေသည်။ ငါးပါးသီလမြဲသောသူလည်း ဖြစ်လေသည်။

တစ်နေ့သ၌ ဘဒ္ဒရဒေဝီသည် မိမိ၏ အထိန်းမိန်းမများနှင့် အတူ ရေဆိပ်သို့ဆင်း၍ ရေချိုးလေသည်။ ထိုအခါ ဘဒ္ဒရဒေဝီ သည် သဲထဲ၌နစ်မြုပ်နေသော ဗုဒ္ဓရုပ်တုတော်တစ်ဆူကို စမ်းမိရာ ဆယ်ယူ၍ မမရို၊ ဤရုပ်တုတော်ကို ကျွန်မသည် သဲထဲမှ ဆယ်ယူ ၍ ရပါ၏။ အဘယ်သူသည် ဤရုပ်တုတော်ကို ဤသဲထဲသို့ ပစ် ချပါလိမ့်မည်နည်းဟု အထိန်းမိန်းမတစ်ဦးအား မေးလေ၏။

အထိန်းမိန်းမလည်း အရှင်မ တိဿရာဇာမင်းသည် ရတနာသုံးပါးကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်သော မင်းမဟုတ်သဖြင့် ရတနာသုံးပါးနှင့် စပ်သော အရာဟူသမျှကို ကျူး၊ မြောင်း၊ မြစ်၊ ချောင်း၊ အင်းအိုင်တို့၌ စွန့်ပစ်ကြရမည်ဟု အမိန့်ထုတ်ခဲ့လေပြီ။ ရတနာသုံးပါးကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်ကြသော ပဲခူးပြည်သူပြည်သားတို့လည်း တိဿရာဇာမင်းကို ကြောက်ရွံ့သဖြင့် မင်း၏အမိန့်အတိုင်း ပြုကြရလေသည်။ ဤရုပ်တုတော်သည် မင်း၏အမိန့်ကြောင့် ဤသဲထဲ၌ ရောက်နေတန်ရာ၏ဟု ဆိုလေသည်။

ထိုအခါ ဘဒ္ဒရဒေဝီက ကျွန်မသည် ငယ်စဉ်အခါမှစ၍ ရတနာသုံးပါးကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်၍ ကြည်ညို ရိုသေသူ ဖြစ်၏။ ဤရုပ်တုတော်ကို ကျွန်မ ပူဇော်မည်ဟုဆို၏။ အထိန်းမိန်းမလည်း အရှင်မ ဤရုပ်တုတော်ကို အရှင်မ ပူဇော်လျှင် တိဿရာဇာမင်းသည် အမျက်ထွက်၍ အရှင်မကို အဆုံးစီရင်ပေလိမ့်မည်ဟု ပြန်ပြောလေ၏။ ဘဒ္ဒရဒေဝီသည် ရုပ်တုတော်ကို ဦးခေါင်းပေါ်သို့ တင်၍ မမရို၊ ဤရုပ်တုတော်ကို ကျွန်မပူဇော်သဖြင့် တိဿရာဇာမင်း အမျက်ထွက်၍ ကျွန်မကို အဆုံးစီရင်လိုသော် အဆုံးစီရင်ပါစေဟု ဆို၏။

ထိုသို့ဆိုပြီးနောက် ဘဒ္ဒရဒေဝီသည် ရုပ်တုတော်ကို မိမိ၏ အိမ်သို့ယူဆောင်၍ စင်ကြယ်စွာဆေးကြော၏။ ထို့နောက် အိမ်ဦးခန်းတွင် ပန်းနံ့သာတို့ဖြင့် ပူဇော်၏။ ထိုအကြောင်းကို တိဿရာဇာမင်း ကြားသောအခါ အမျက်ထွက်၍ ဟယ်- အမတ်တို့ ဘဒ္ဒရဒေဝီအမည် ရှိသော မိန်းမပျိုသည် ငါ၏အမိန့်ကို လွန်ဆန်၍ ရုပ်တုတော်ကို ပူဇော်လျက်ရှိပြီ။ ဘဒ္ဒရဒေဝီကို ဆင်ဖြင့် နင်းသတ်

စေဟု မိန့်တော်မူလေသည်။

အမတ်တို့လည်း ဘဒ္ဒရဒေဝီကို မြို့ပြင်သို့ထုတ်၍ ဆိုးသွမ်းသောဆင်အား နင်းစေ၏။ ဘဒ္ဒရဒေဝီသည် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိ။ ပကတိဖြစ်သော မျက်နှာဖြင့်လည်းကောင်း၊ ပကတိဖြစ်သော အသံဖြင့်လည်းကောင်း၊ အကျွန်ုပ်သည် ဘုရားကိုကိုးကွယ်ပါ၏။ တရားကို ကိုးကွယ်ပါ၏။ သံဃာကို ကိုးကွယ်ပါ၏ဟု ရွတ်ဆို၏။ ထိုအခါ ဆိုးသွမ်းသော ဆင်သည် ဘဒ္ဒရဒေဝီကို မနင်းဘဲ ရပ်တန့်၍ နေလေ၏။ အမတ်တို့သည် ထိုအခြင်းအရာကို တိဿရာဇာမင်းအား လျှောက်ကြလေ၏။

တိဿရာဇာမင်းသည် ပြင်းစွာအမျက်ထွက်၍ ဘဒ္ဒရဒေဝီကို ကောက်ရိုး၊ မြက်၊ အစရှိသည်တို့ဖြင့် ဖုံးအုပ်ပြီးလျှင် ဆိုးသွမ်းသော ဆင်များဖြင့် နင်းစေဟု မိန့်တော်မူလေသည်။ ထိုအခါ အမတ်တို့လည်း တိဿရာဇာမင်း၏ အမိန့်အတိုင်း ဘဒ္ဒရဒေဝီကို ရှေးဦးစွာ ကောက်ရိုး၊ မြက် အစရှိသည်တို့ဖြင့် ဖုံးအုပ်၏။ ထို့နောက် ဆိုးသွမ်းသော ဆင်များကို အရက်ကိုးမောင်းတိုက်၍ နင်းစေပြန်၏။ ဘဒ္ဒရဒေဝီလည်း အကျွန်ုပ်သည် ဘုရားကိုကိုးကွယ်ပါ၏။ တရားကိုကိုးကွယ်ပါ၏။ သံဃာကိုကိုးကွယ်ပါ၏ဟု ရွတ်ဆိုလျက်သာနေ၏။ ဤအကြိမ်၌လည်း အရက်မူးလျက်နေကြသော ဆင်ဆိုးများသည် ဘဒ္ဒရဒေဝီကို မနင်းဘဲ ရပ်တန့်၍သာ နေကြလေ၏။

အမတ်တို့သည် ထိုအခြင်းအရာကို တိဿရာဇာမင်းအား လျှောက်ကြပြန်သောအခါ တိဿရာဇာမင်းသည် ဘဒ္ဒရဒေဝီကို ရှေ့တော်သို့ ခေါ်စေ၏။ ရောက်လျှင် ဘဒ္ဒရဒေဝီသည် ရတနာ

သုံးပါး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ငါးပါးသီလကို ဟောလေ၏။ တိဿ
 ရာဇာမင်းလည်း သတိသံဝေဂရလာသဖြင့် အကျွန်ုပ်လည်း ရတနာ
 သုံးပါးကို ကိုးကွယ်ပါတော့မည်။ ငါးပါးသီလကို မြဲပါတော့
 မည်ဟု ဆို၍ မင်းကောင်းမင်းသစ် ဖြစ်လာလေ၏။ ဘဒ္ဒရဒေဝီကို
 လည်း မိဖုရားမြှောက်လေသည်။

ဥက္ကလာပပြည်ကို တည်ထောင်ခြင်း

ယခုအခါ ရွှေတိဂုံစေတီမြတ် တည်ရှိရာဖြစ်သော သိဂုံတ္တရ ကုန်းတွင် ရှေးအခါကသော် ရသေ့အများ မှီခို သီတင်းသုံးကြလေ သည်။ အခါတစ်ပါး၌ ရသေ့များအနက် တစ်ပါးသောရသေ့သည် အရှေ့အရပ်ရှိ လမုတောရွာသို့ ဆွမ်းအလို့ငှာ ကြွ၍ပြန်လာရာလမ်း တွင် လမုပင်တစ်ပင်၌ လမုငုံအဖူးတစ်ခုကို မြင်လေသည်။ ထို လမုငုံအဖူးသည် အခြားသော လမုငုံအဖူးတို့ထက် ပို၍ကြီးလေ သည်။ ရသေ့လည်း ထိုလမုငုံအဖူးကို ခူး၍ မိမိ၏ကျောင်းသင်္ခမ်း သို့ ဆောင်ယူခဲ့၏။

လမုငုံအဖူးသည် ပွင့်ချိန်တန်သောအခါ မိန်းမငယ်လူတစ်ဦး သည် ထိုလမုငုံအဖူးမှ ဖွားမြင်လာလေသည်။ ရသေ့သည် ထို အခြင်းအရာကို မြင်သောအခါ အလွန်အံ့ဩ၍ ထိုလူမိန်းမငယ်ကို မွေးကျွေး၏။ လမုငုံအဖူးမှ ဖွားမြင်လာသောကြောင့် မယ်လမု ဟူ၍လည်း အမည်ပေးလေသည်။ အရွယ်ရောက်လတ်သော် မယ်လမုသည် အလွန်လှပတင့်တယ်၍ အဖဖြစ်သော ရှင်ရသေ့ကို

mgyoe.com

ဥက္ကလာပပြည်ကို တည်ထောင်ခန်း

သားသမီးတို့၏ ဝတ္တရားနှင့်အညီ လုပ်ကျွေးပြုစုလေသည်။

အခါတစ်ပါး၌ လုလင်ပျိုတစ်ဦးသည် ရသေ့ ကျောင်းသခံမ်း သို့ ရောက်လာလေ၏။ ရှင်ရသေ့သည် လုလင်ပျိုကိုကြည့်၍ ဤယောက်ျားပျိုကား သိကြားနတ်မင်းကဲ့သို့ အဆင်းလည်းလှ၏။ ခွန်အားလည်း ကြီး၏။ ဉာဏ်ပညာရှိသော အမူအရာနှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏ဟု အကြံဖြစ်လေ၏။ လုလင်ပျိုလည်း စကားအချို့ အသာပြော၍ မယ်လမုကို ရှင်ရသေ့ထံမှ တောင်းလေ၏။ ရှင်ရသေ့သည် သဘောတူ၍ မယ်လမုကို လုလင်ပျိုအား နှင်းအပ်၍

ထိမ်းမြားပေးလေ၏။

ထိမ်းမြားပေးသည့်နောက် လ- ရက် အချိန်စေ့သောအခါ သားရတနာ ဖွားမြင်လာလေသည်။ ဖွားမြင်သောအခိုက်တွင် မြေငလျင်တုန်လှုပ်၏။ ကြယ်အများသည် ကောင်းကင်၌ ပျံကြ၏။ ထိုအခါ ထိုသားရတနာသည် ဘုန်းလက်ရုံးပညာနှင့် ပြည့်စုံအံ့ဟု ဆိုကြလေ၏။ အရွယ်ရောက်လတ်သော် ထိုသားရတနာသည် သိဂုံတ္တရကုန်းကိုမှီ၍ ဥက္ကလာပပြည်ကို တည်ထောင်၏။ ဥက္ကလာပမင်းလည်း ဖြစ်လာလေသည်။

ညောင်တီ စန္ဒသူရိယမင်း

စန္ဒသူရိယမင်းသည် ရခိုင်ညောင်တီပြည်တွင် အလွန် ကျော်
 စောသောမင်းဖြစ်လေသည်။ ထိုမင်းသည် တကောင်းပြည်ကြီး၏
 အရှင်ဖြစ်သော အဘိရာဇာမင်းကြီး၏သား ကံရာဇာမင်းကြီးမှ
 ဆင်းသက်လာသော မင်းဖြစ်သည်။ ထိုမင်းသည် မဟာမုနိရုပ်တု
 တော်မြတ်ကို ကြေးဖြင့်သွန်းလုပ်၍ ကိုးကွယ်ခဲ့လေသည်။

စန္ဒသူရိယမင်းသားကို မဖွားမြင်မီ ညောင်တီပြည်ရှင် ခမည်း
 တော်သီရိမာလာမင်းသည် စက်တော်ခေါ်ရာ၌ နေနှင့်လကိုဆွတ်၍
 မိဖုရားကြီးအား ပေးသည်ဟု အိပ်မက်မြင်လေသည်။ နံနက်မိုး
 သောက်၍ မင်းပွဲခံသောအခါ သီရိမာလာမင်းသည် မှူးမတ်တို့
 အား မိမိ၏အိပ်မက်အကြောင်းကို ပြောပြလေသည်။ ထိုအခါ
 ပညာရှိအမတ်တို့က အရှင်မင်းမြတ်၊ နေလနှစ်ပါးကိုဆွတ်၍
 မိဖုရားကြီးအား ပေးသည်ဟု အိပ်မက်မြင်ခြင်းသည် အလွန်မြတ်
 လှပါပေသည်။ အရှင်မင်းမြတ်တွင် နေမင်းကဲ့သို့ ဘုန်းရောင်
 ထွန်းတောက်၍ လမင်းကဲ့သို့ အေးမြကြည်လင်သော သားတော်

ထွန်းကားမည်မလွဲဟု လျှောက်ကြလေသည်။

မှူးမတ်တို့က လျှောက်ကြသောစကားကို ကြားသောအခါ သီရိမာလာမင်းသည် အမြဲမပြတ် သီတင်းသီလဆောက်တည်၍ အလှူဒါနပြုလေသည်။ မိဖုရားကြီးလည်း မင်းကြီးကဲ့သို့ပင် အမြဲ မပြတ် သီတင်းသီလဆောက်တည်၍ အလှူဒါန ပြုလေသည်။

အချိန်အခါသို့ရောက်သောအခါ လပြည့်နေ့ တစ်နေ့ နေအဝင် လအထွက် ကောင်းကင်ထက်၌ နေလနှစ်ပါးလုံး ရှိနေ ခိုက်တွင် မိဖုရားကြီး၌ ချစ်ဖွယ်ကောင်းသော သားတော်ကို ဖွားမြင်

လာလေသည်။ နေမင်းကို သူရိယဟုခေါ်၍ လမင်းကို စန္ဒဟုခေါ်
ကြရာ နေလနှစ်ပါးကို အကြောင်းပြု၍ ထိုသားတော်အား စန္ဒ
သူရိယဟု မင်းကြီးနှင့် မိဖုရားတို့က အမည်မှည့်လေသည်။

ကရင်ခေါင်းဆောင် ထို့မဲ့ပါ

ရှေးသရောအခါ ထို့မဲ့ပါ အကြီးအမှူးပြုသော ကရင် အမျိုးသားတစ်စုသည် မြောက်ဘက်တစ်လွှားတွင် အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ကြလေသည်။ ထို့မဲ့ပါသည် အလွန်ခွန်အားကြီးသူဖြစ်၍ တောကျား၊ တောဝက်တို့သည် ထို့မဲ့ပါ၏နေရာသို့ မလာဝံ့ကြ ချေ။

တစ်နေ့သောအခါ ထို့မဲ့ပါ၏ အားခွန်ဗလအကြောင်းကို မသိသော တောဝက်ကြီးတစ်ကောင်သည် ထို့မဲ့ပါနေထိုင်ရာ အရပ်ရှိ ယာခင်းများကို ဝင်၍ ထို့မဲ့ပါ၏ တပည့်သားမြေးများ စိုက်ပျိုးထားသော ကောက်ပဲသီးနှံတို့ကို ဖျက်ဆီးလေသည်။ တပည့်သားမြေးများလည်း ထို့မဲ့ပါထံလာ၍ အို-ဖခင် အလွန် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော တောဝက်ကြီးတစ်ကောင်သည် အကျွန်ုပ်တို့၏ ယာခင်းများကို ဖျက်ဆီးလေပြီ။ ထိုတောဝက်ကြီး ကို ဆုံးမပါလော့ဟု တိုင်ကြားလေသည်။

ထို့မဲ့ပါလည်း ကောင်းပြီဟုဆို၍ တောဝက်ကြီးရှိရာသို့ သွား

mgyoe.com